

[Knud Damgaard]

gennemførelse af det sidste ville have medført en stærkere opsparing og en tilsvarende forbrugsbegrænsning. Nu lader det til, at man ser bort fra det indlysende, at man nu vil komme til at opleve, at nedskæringerne fra 80 til 70 pct. vil medføre en række af de ulemper, man selv pegede på. Der er nemlig ikke tvivl om, at nedsættelsen af lånegrænsen vil genoplive det grå pantebrevsmarked, som vi troede vi havde fået grundigt kvalt.

Regeringens håndslag har heller ikke været særlig godt i denne sag. Vi tror, det ville have været bedre at binde et lånebeløb for realkrediten mellem 70 pct.- og 80 pct.-grænsen på en spærret konto i en vis periode fremfor at nedsætte lånegrænsen. Det ville virke lige så forbrugsbegrænsende og ikke på samme måde genoplive det grå pantebrevsmarked.

Det er i øvrigt også interessant, hvad man i sin tid skrev i bemærkningerne til det forslag, de nævnte partier fremsatte. Man sagde:

»Der ses derfor ikke at være pengepolitiske begrundelser imod at lade den organiserede realkredit overtage en større del af ejerskiftefinansieringen. Tværtimod vil en højere realkreditbelåning ved ejerskifte nedsætte flytteomkostningerne og dermed øge mobiliteten på bolig- og arbejdsmarkedet, og ikke mindst de meget anvendte sælgerpantebreve med krav om ekstraordinære ejerskifteafdrag har virket hæmmende på omsætningen af især ejerboliger og har hermed dæmpet nybyggeriet.«

Jeg synes nok, at dette er vigtigt, og at det ville have været rimeligt, om regeringen og det radikale venstre i denne forbindelse havde foreslået en nedsættelse af lånerammen, og at nedsættelsen af lånerammen i givet fald blev fulgt op af et forbud mod ejerskifteafdrag i sælgerpantebreve.

Når den forhøjede lånegrænse efter partiernes opfattelse ville få den virkning på mobilitet og nybyggeri, som man talte om i bemærkningerne, så må vi altså nu modsætningsvis fastslå, at nedskæringerne på lånegrænsen vil påvirke nybyggeriet negativt. Det er for os noget overordentlig vigtigt. Når vi tilmed ser det i sammenhæng med andre ulykkelige nedskæringer på nybyggeriområdet, kan vi i hvert fald roligt fastslå over for statsministeren, at det ikke er på nybyggeriområdet, at statsministeren får opfyldt sin

drøm om den større beskæftigelsesgrad, der indgår i lovforslagene.

Anker Jørgensen (S):

Jeg vil gerne understrege en ting, som jeg mener ikke er blevet understreget stærkt nok i debatten her i folketinget, og det er, at regeringen i virkeligheden har startet en helt ny praksis, har indført et helt nyt princip for indgreb på arbejdsmarkedet.

Jeg synes, det er vigtigt at sige dette, fordi det måske også fortæller noget om, hvorfor der ikke har været reelle forhandlinger på arbejdsmarkedet. Sagen er jo, at der i denne situation ikke har foreligget noget mæglingforslag; det ved vi. Der har derfor heller ikke været det at bygge på, men der har været et tilløb til en skitse, men selv denne skitse har regeringen set fuldstændig bort fra, og det vil sige, at man næsten griber ud i luften efter det grundlag, der skal bruges til at løse en kommende 2-årig overenskomstperiode på.

Derfor må man selvfølgelig spørge: hvorfor er det nu gået så galt? Og så er det, jeg vil komme med den påstand, at det jo ærlig talt er, fordi der reelt, om ikke formelt, har foreligget en aftale, en overenskomst, mellem Dansk Arbejdsgiverforening og regeringen. Det er vel også lige ved at være den eneste overenskomst, der overhovedet er indgået, og de to parter har end ikke haft behov for, at forligsmanden skulle assistere dem. Dansk Arbejdsgiverforening vidste i denne situation til punkt og prikke, hvor den havde sine politiske venner. Regeringen gør og regeringen har gjort, præcis som Dansk Arbejdsgiverforening ville have at den skulle gøre. Det er derfor, forhandlingerne på arbejdsmarkedet mellem Landsorganisationen og Arbejdsgiverforeningen ikke er lykkedes. Man har vidst hele tiden, at sådan lå det, og selv da forligsmanden forsøgte at mægle og også kom med en skitse, måtte man altså konstatere, at der ikke var muligheder for at blive enige. Derfor, på grund af denne overenskomst, blev forhandlingerne på arbejdsmarkedet temmelig intetsigende, og måske mere end nogen sinde kunne man tale om, at det hele var lidt af et mummespil.

Alligevel er det vigtigt for socialdemokratiet at understrege, at det er forbavsende, at det alligevel er lykkedes de faglige organisationer at rokke ved denne fuldstændig ensi-